

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ
ΛΟΥΚΑ

Ἑξαλλωμένη τὴν 18τὴν Ὀκτωβρίου
Συνθεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου ἐν Ἱερουσά

ΓΕΩΡΓ. Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

ἐφημερίου τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Μελετίου

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Δ. Γ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ ΚΑΙ Δ. ΔΕΛΗ
1913

ΤΩ ΑΥΤΩ ΜΗΝΙ ΙΗ΄.
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ

ΛΟΥΚΑ

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ ἡ συνήθης σιυχολογία, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν σίχους ἡ σιυχηρὰ προσόμια, ἤχος, πλ. δ'.

Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι.

Τίσε ὀνομάσω Ἀπόστολοι; Οὐρανόν; ὅτι τὴν δόξαν διηγήσω τοῦ Θεοῦ· ἀστραπὴν; ὅτι τὸν Κόσμον καταυγάζεις φαντασμῷ· νεφέλην ἐπομβροῦσαν θεῖα νόματα· κρατῆρα, τῆς σοφίας ἐνθεώτατον, οἶνον ἡμῖν ἀναδύοντα, τὸν τὰς καρδίας εὐφραίνοντα· ἱκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τίσε νῦν προσείπω θεόληπτε, ποταμὸν; ἐκ παραδείσου προερχόμενον ἡμῖν· κίβατον τῆς διαθήκης, ἧς διέθετο Χριστός· φοστήρα νοητὸν φῶς ἀπαστρέπτοντα· λυχνίαν; Ἐκκλησίαν καταυγάζουσαν, ἄρτον ζωῆς θεῖαν τράπεζαν, ποτήριον Θεοῦ Πνεύματος· ἱκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τίσε νῦν θεόπτα καλέσωμεν; λειτουργὸν τῶν Μυστηρίων, δραστηκώτατον Χριστοῦ· τῆς σικηνῆς τῆς νοουμένης, ἀρχιτέκτονα σοφόν· τὰς πλάκας λατομοῦντα· τὰς τῆς χάριτος· τὸν νόμον γεγραφότα τὸν καινότατον· τὸν ἐκ σιῶν προερχόμενον, καὶ διὰ σοῦ κηρυττόμενον· ἱκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τίσε νῦν καλέσωμεν Ἐνδοξε; θησαυρὸν, τῶν Οὐρανίων χαρισμάτων ἀσφαλῆ· ἱατρὸν, καὶ τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων, ἀκριβῆ· τοῦ Παύλου συνεργάτου καὶ συνέκδημον· τὰς πράξεις Ἀποστόλων ἐκτιθέμενον· πολλὰ Λουκά τὰ ὀνόματα, ἡ ἀρετὴ σοι πεποίηκεν· ἱκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τίσε θεοῖς ἡμῶν προσφθέξομαι; μαθητὴν, ὅτι ἡμῖν Εὐαγ-

γελίσω τὸν Χριστὸν ἱατρὸν, ὅτι τὰ πάθη θεραπεύεις τῶν ψυχῶν· λυχνίαν, νοητὸν φῶς ἀπαστράπτουσαν· κρηπίδα καὶ θεμέλιον τῆς πίστεως· σὺ γὰρ ἡμῖν διεχάραξας, τὸ πάνσεπτον Εὐαγγέλιον· ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τίσε νῦν προσείπω θαυμάσιε; θεωρὸν, τῶν τῆς σοφίας δι-
δαγμάτων ἀψευδῆ· συγγραφέα πρακτικόν, τῆς Ἀποστόλων
διδαχῆς· καὶ στύλου εὐσεβείας ἀκατάσειστον· ἢ πύργον, Ἐκ-
κλησίας ἀκατάλυτον· πολλά σου τὰ προτερήματα, καὶ μεί-
ζονα τὰ χαρίσματα· ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. ἦχος, πλ. β'.

Ἀπόστολε Χριστοῦ, καὶ τῶν Θείων δογμάτων συγγρα-
φεῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα· σὺ ὡς ἀληθῶς, τὰς ἐν-
ζόφῳ τῆς ἀγνώσεως καρδίας, εἰσδύσας ἐν τῇ βυθῷ τῆς ἀπο-
λείας, ἱάτρευσας θεηγορίας, διέσωσας ὡς ἐκ σάλου τρικυμίας·
ὁπαδὸς γενόμενος τοῦ σκότους τῆς ἐκλογῆς Παύλου, ἀλλὰ
καὶ μιμητής· ὅθεν ἐποῦμενσε, Λουκᾶ ἀξιάγαστε, τῶν Ἀντιο-
χείων τὸ ἐγκαλλώπισμα· πρέσβευε τῷ σωτῆρι καὶ Θεῷ ὑπὲρ
τῶν πίστει ἐκτελούντων τὴν ἀεισέδαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ Μακαρίσεισε.

Εἵσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρὸν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Καθολικῆς, β'. Ἐπιστολῆς Πέτροῦ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀγαπητοί, τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι πᾶσα προφη-
τεία γραφῆς, ἰδίας ἐπιλύσεως οὐ γίνεται· οὐ γὰρ θελήματι
ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτὲ προφητεία, ἀλλ' ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου
φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ Ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι· ἐγένοντο δὲ
καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῇ Λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευ-
δοδιδάσκαλοι· οἵτινες παρεισάξουσιν αἵρέσεις ἀπωλείας, καὶ
τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς Δεσπότην ἀρνούμενοι, ἐπάγοντες ἑαυ-
τοῖς ταχεῖν ἀπώλειαν· καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν
ταῖς ἀπωλείαις, δι' οὓς ἡ ὁδὸς τῆς ἀληθείας βλασφημηθεῖσε-
ται, καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις, ὑμᾶς ἐμπορεύσονται·
οἷς τὸ κρίμα ἐκπαλαι οὐκ ἄργεῖ, καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτῶν οὐ
νυστάζει· εἰ γὰρ ὁ Θεὸς Ἀγγέλων ἀμαρτησάντων οὐκ ἔφεί-

σατο, ἀλλὰ σουαῖς ζόφου ταρταρώσας, παρέδωκεν εἰς κρίσιν
τέττηρημένους· καὶ ἀρχαίου Κόσμου οὐκ ἐφείσατο ἀλλ' ὄγδοον
Νῶε, δικαιοσύνης κήρυκα ἐφύλαξε, κατακλυσμὸν κόσμου ἀσε-
βῶν ἐπάξας· καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας τεφρώσας κα-
ταστροφῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν θετικῶς·
καὶ δίκαιον Λώτ καταπονούμενον ὑπὸ τῆς τῶν ἀθέσμων ἐν
ἀσελείᾳ ἀναστροφῆς ἐρρύσατο· βλέματι γὰρ καὶ ἀκοῇ, ὁ δι-
καιος ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ψυχὴν δικαίαν,
ἀνόμοις ἔργοις ἐδασάνιζον· οἶδε Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ
ῥύεσθαι, ἀδίκους δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν,
Πρὸς Κορινθίους, β'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, χάρις τῷ Θεῷ τῷ διδόντι τὴν αὐτὴν σπουδὴν
ὑπὲρ ὑμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ Τίτου. ὅτι τὴν μὲν παράκλησιν ἐδέ-
ξατο, σπουδαιότερος δὲ ὑπάρχων, αὐθαίρετος ἐξῆλθε πρὸς
ὑμᾶς συνεπέμφαμεν δὲ μετ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφόν, οὗ ὁ ἔπαινος
ἐν τῇ Εὐαγγελίῳ διὰ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν· οὐ μόνον δέ,
ἀλλὰ καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν συνένδημος
ἡμῶν, σὺν τῇ χάριτι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ὑμῶν, πρὸς
τὴν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου δόξαν καὶ προθυμίαν ἡμῶν· στελλόμε-
νοι τοῦτο, μήτις ὑμᾶς μωμήσῃται ἐν τῇ ἀδρότῃ ταύτῃ τῇ
διακονουμένῃ ὑφ' ὑμῶν, προνοούμενοι καλὰ οὐ μόνον ἐνώ-
πιον Κυρίου, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων· συνεπέμφαμεν δὲ
αὐτοῖς τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν, ὃν ἐδοκιμάσαμεν ἐν πολλοῖς, πολ-
λάκις σπουδαῖον ὄντα, νυνὶ δὲ πολὺ σπουδαιότερον, πεποι-
θήσει πολλῇ τῇ εἰς ὑμᾶς· εἴτε ὑπὲρ Τίτου κοινωνὸς ἐμός, καὶ
εἰς ὑμᾶς συνεργός, εἴτε ἀδελφοὶ ἡμῶν Ἀπόστολοι Ἐκκλη-
σιῶν, δόξα Χριστοῦ· τὴν οὖν ἐνδειξιν τῆς ἀγάπης ἡμῶν, καὶ
ἡμῶν καυχήσεως ὑπὲρ ὑμῶν, εἰς αὐτοὺς ἐνδείξασθε, καὶ εἰς
πρόσωπον τῶν Ἐκκλησιῶν· περὶ μὲν γὰρ τῆς διακονίας τῆς
εἰς τοὺς Ἅγίους, περιττόν μοι ἐστὶ τὸ γράφειν ὑμῖν οἶδα γὰρ
τὴν προθυμίαν ὑμῶν, τὴν ὑπὲρ ἡμῶν καυχῶμαι μακεδό-
σιν, ὅτι ἀχαῖα παρσκευάσται ἀπὸ πέρυσι, καὶ ὁ ἐξ ὑμῶν ζή-
λος ἠρέθισε τοὺς πλείονας ἐπεμψα δὲ τοὺς ἀδελφούς, ἵνα μὴ
τὸ καύχημα ἡμῶν τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κενωθῇ ἐν τῷ μέρει τούτῳ
ἵνα καθὼς ἔλεγον, παρσκευασμένοι ἦτε· μήπως ἐὰν ἔλθωσι

σὺν ἐμοὶ Μακεδόνες, καὶ εὕρωσιν ὑμᾶς ἀπαρασκευάστους, καταισχυνθῶμεν ἡμεῖς, ἵνα μὴ λέγωμεν ὑμᾶς ἐν τῇ ὑποστάσει ταύτῃ τῆς καυχήσεως· ἀναγκαῖον οὖν ἡγησάμην παρακαλέσαι τοὺς ἀδελφούς, ἵνα προέλθωσιν εἰς ὑμᾶς, καὶ προκαταρτίσωσιν τὴν προκατηγγελημένην εὐλογίαν ὑμῶν, ταύτην ἐτοίμην εἶναι οὕτως ὡς εὐλογίαν, καὶ μὴ ὥσπερ πλεονεξίαν.

Καθολικῆς, α'. Ἐπίστολῃς Ἰωάννου τὸ Ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, οὐκ ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, ἀλλ' ἐντολὴν παλαιὰν ἣν ἔχετε ἀπ' ἀρχῆς· ἡ ἐντολὴ ἡ παλαιὰ ἐστὶν ὁ λόγος, ὃν ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς· πάλιν ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν· ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει· ὁ λέγων ἐν τῷ φωτὶ εἶναι καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶν, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶν ἕως ἄρτι· ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῷ φωτὶ μένει, καὶ σκάνδαλον ἐν αὐτῷ οὐκ ἐστίν· ὁ δὲ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστί, καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατεῖ, καὶ οὐκ εἶδε ποῦ ὑπάγει, ὅτι ἡ σκοτία ἐπύφλωσε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ· γράφω ὑμῖν, τεκνία, ὅτι ἀφένονται ὑμῖν αἱ ἁμαρτίαι διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ· γράφω ὑμῖν Πατέρες, ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ' ἀρχῆς· γράφω ὑμῖν νεανίσκοι, ὅτι νενικήκατε τὸν πονηρὸν· γράφω ὑμῖν παιδία, ὅτι ἐγνώκατε τὸν Πατέρα· ἔγραψα ὑμῖν Πατέρες, ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ' ἀρχῆς· ἔγραψα ὑμῖν νεανίσκοι, ὅτι ἰσχυροὶ ἐστέ, καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐν ὑμῖν μένει, καὶ νενικήκατε τὸν πονηρὸν· μὴ ἀγαπᾶτε τὸν Κόσμον, μηδὲ τὰ ἐν τῷ Κόσμῳ· ἐάν τις ἀγαπᾷ τὸν Κόσμον, οὐκ ἐστὶν ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρὸς ἐν αὐτῷ· ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῷ Κόσμῳ, ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός, καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου, οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀλλ' ἐκ τοῦ Κόσμου ἐστί· καὶ ὁ Κόσμος παράγεται, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὅποιον τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Εἰς τὴν λιτὴν σιχοιρὰ προσόμια· ἡχος α'.

Χριστοῦ τὸν Μαθητὴν, τὸν τοῦ Εὐαγγελίου, συγγραφέα σοφώτατον· τοῦ οκτότους τῆς ἐκλογῆς, τὸν ὡραῖον χαρακτῆρα, ἐμψυχον πιστοί, οὗ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ἀπάσαις ὁ ἐπαι-

νος· Λουκᾶν τὸν Ἀπόστολον ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν· αὐτὸς γὰρ ἐκήρυξε τοῦ Θεοῦ τὰ παράδοξα θαύματα, φωτίσας τοὺς ἐπιγῆς· θεολογίας ἀκτίσι διὰ τῆς χάριτος.

Ψυχῶν ἱατρικὴν, ὑπὲρ τὴν τῶν σωμάτων ἐκμαθὼν ἐπιστήμην Σοφὲ, κατὰ μῶν παγκυβερνήτης ἀνεδείχθης, τὴν τοῦ Θεοῦ Σοφίαν ἐμπνευσθεῖς, ἐν ἣ καὶ θεραπεύων ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, Λουκᾶ Παμμακάριστε· καλεῖς πρὸς ἐπίγνωσιν, πτερεῖς πρὸς τὸν ἔρωτα, τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους ἐκάστοτε, ἀνάγεις εἰς οὐρανόν, καὶ ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις, τῶν εὐφημούντων σε.

Ἀγνίστῳ λογικῷ, τοὺς ἐν βάθει ἀγνοίας, ὡς ἰχθύας εἰσδύσαντας, ἐλκύσας εἰς ἐπίγνωσιν θείαν, τῷ Χριστῷ ὀφύονιον καλὸν προσηγάγῃ Παμμακάρι, τιμὴν ἀξιόχρεον, ζωὴν τὴν ἀκήρατον, Λουκᾶ Ἱερώτατε· διὸ καὶ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ἐχηρημάτισας, σοφὸς Εὐαγγελιστής, ἐξηγητὴς τῶν πρακτέων ἔργων τῆς χάριτος.

Ἦχος, πλ. δ'. Ἰδιόμελον,

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, τὸν ἀληθῶς ἱατρὸν πνευματικόν καὶ τοῦ σωτήρος μαθητὴν, Λουκᾶν τὸν αἰδιδίμον, ἐν ὧδαῖς εὐφημήσωμεν· οὕτως γὰρ ἀθεΐας τὴν νόσον τῇ ἐπιχρίσματι τῆς Χριστοῦ κολυμβήθρας ἐθεράπευσε· καὶ ποταμοὺς θεομδρῶτων ναμάτων, ἐκ στόματος, ἐμψυχωμένας χώρας, τοῦ Εὐαγγελίου κατήρδευεν· ὅθεν ἐξῆλθε προφητικῶς ὁ φθόγγος αὐτοῦ, εἰς τὴν οἰκουμένην, καὶ πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, ἡχος, πλ. δ'. Ἰδιόμελον.

Δαβιτικῶς συνελθόντες οἱ πιστοὶ ἐν ἁσμασι, τῷ μυστικῷ ῥήτορι τοῦ λόγου, Λουκᾶ ἐκ βοήσωμεν· ἡ γλῶσσα σου κάλαμος γραμματέως ἐδείχθη, Χριστοῦ τοῦ δευγράφου, ὡραῖον τὰς ὄψεις, πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν ἐθνῶν τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ἐν ἣ ἀνεκήρυξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τῶν συναποστόλων σου τὰς πράξεις συνεγράψω· διὸ παριστάμενος τῇ Τριάδι καὶ μόνῳ Θεῷ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ω' τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαῖρε Μητρόθεε Δέσποινα· χαῖρε ἡ μόνη ἐλπίς, τῶν βροτῶν καὶ ἀντίληψις, χαῖρε καταφύγιον, χαῖρε λυχνία

φωτός, ἡγλαϊσμένον χαίρε Παλάτιον, τὸ φωτοφόρον, χαίρε λαμπάδιον· χαίρε ἀμολυντον, Παρθενίας καύχημα· χαίρε πηγὴ, βρύουσα ἰάματα τοῖς προσιοῦσι σοι.

Εἰς τὸν οἶχον σιχηρά. ἤχος, πλ. α΄.

Χάρις τοῖς χεῖλεσί σου Λουκᾶ, πυρίνη γλῶσση ἐξεχύθη Ἀπόστολε· καὶ γλῶσσα πυρὸς ἐδείχθης, λόγους ἐκπέμπων φωτός· τοῖς φωτὸς ἀξίοις, τῷ κηρύγματι· βολίδας φλεγούσας δέ, τοῖς τὸ σκότος ποθήσας, γράφων διδάσκων, τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὁσμὴ ζωῆς, τοῖς ζωὴν ὄντως θέλουσιν· ὥφθης ὡς Παῦλος ἔφησεν, ὃν ἔχεις διδάσκαλον, ὁσμὴ θανάτου δὲ πάλιν, τοῖς μὴ ζωὴν ἀγαπήσασιν· ἀλλ' ἡμῖν εἰρήνην, καὶ φῶς παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Ἔγνωμεν ἐκ τῶν λόγων τῶν σῶν, καθὼς περ ἔφης τὴν τῶν λόγων ἀσφάλειαν· ὧν ἔφης, ἐνθέως μύστα, ἐπέπερ· πάλαι ἡμῖν· περὶ τῶν πραγμάτων ἐπεχείρησας· ὧν πεπληροφόρησαι, καὶ καθὼς σοι παρέδωκαν, οἱ πρὶν αὐτόπται· ὧν καὶ σὺ ἴσως γέγονας, ὑπηρέτης τῆς τοῦ λόγου σαρκώσεως· ὧν μετὰ τὴν ἀνάστασιν, εἰς Ἐμμαοὺς ἐβλεψας, καὶ καιομένη καρδίᾳ, μετὰ Κλεώπα συνέφαγες· αὐτῷ θείας θερμῆς, καὶ ἡμῶν τῶν σὲ τιμώντων τὰς ψυχὰς πλήρωσον.

Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται Δόξαν Θεοῦ.

Χαίρε ὁ μόνος γράφας ἡμῖν, τὸ χαίρε χαίρων τῆς Ἀγνῆς Εὐαγγέλιον· καὶ ταύτην Κυριοτόκον εἰπόντα τὸν Βαπτιστήν· ἐκ γαστρὸς οὐ γράφεις καὶ τὴν σύλληψιν, καὶ λόγου τὴν σάρκωσιν, πειρασμοὺς καὶ τὰ θαύματα, λόγους καὶ πάθη τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, καὶ τὴν ἔγερσιν, ἣν περ εἶδες καὶ ἄνοδον, πνεύματός τε τὴν κάθοδον κηρύκων τὰς πράξεις τε, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Παύλου, οὐπερ ἐδείχθης συνέκδημος, ἀκέστωρ καὶ μύστα· καὶ φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας ἣν φρούρει πάντοτε.

Δόξα. ἤχος, πλ. β΄.

Πάνσοφς ἀλιεὺς Ἅγιε Μαθητά, ἐργάτα τοῦ σωτῆρος, καὶ θρίαμβος τῶν αὐτοῦ παθημάτων· ὁ τὴν κτίσιν τῇ πίστει διαδραμών, καὶ τῆς πλάνης τὰ ἔθνη διαγαγών, καὶ Θεῷ προσε-

νέγκας, ὡς θυμίαμα καλόν, εἰς Οὐρανοὺς εὐωδοθεῖς· διὸ παριστάμενος τῷ κριτῇ, πρέσβευε βυθῆναι ἡμᾶς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν. εἰσοδικίον. Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου.

Ἀπολυτίκιον ἤχος δ΄.

Ἀκέστωρ σοφώτατος, Ἱερομύστα Λουκᾶ, ζωγράφος πανάριστος, τῆς Θεοτόκου μητρός, ἐδείχθης Ἀπόστολε ἔγραψας μάκαρ λόγους, διὰ Πνεύματος Θεοῦ· ἔδωκας ἐνοῆσαι συγκατάβασιν ἄκραν, Χριστοῦ τὴν παρουσίαν ἡμῖν διὸ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον

Εἰς τὸν Ὅρθον μετὰ τὴν α΄. σιυχολογίαν. κάθισμα ἤχος πλ. δ΄.

Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ

Τῇ πυρίνῃ σου γλῶσση φωτοβολῶν· τοῦ φωτὸς τοῖς ἀξίοις λόγους τρανῶς, ἐκπέμπων θεόπνευστε, καὶ σωτήρια δόγματα, τῶν πιστῶν καρδίας παιάνεις τοῖς δόγμασι, τῶν δὲ ἀπίστων βολίδας, φλεγούσας τὴν ἄκανθαν, ἐκριζῶν καὶ τέμνων, τοῦ σκότους τοῖς λόγοις σου· ὅθεν καὶ τοῖς πᾶσιν ἀνεδείχθης ἀκρότης· θεσπίσας τὸ πάνσεπτον, τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, Λουκᾶ Παμμακάριστε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ· τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

Ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις, ἐπὶ τὴν σὴν, ἐκχυθεῖσα πλουσίως κάραν σαφῶς, κήρυκα ἀνέδειξε τῆς εἰρήνης Μακάριε, πεφωτισμένος ὄντως, τῇ αἴγλῃ τῆς χάριτος, ἡξιώθης χερσὶ σου, τοὺς νόμους τυπώσασθαι, τοῦ Εὐαγγελίου· πᾶσι τοῖς Θεοφίλοις, ἡ γλῶσσα σου κάλαμος γραμματέως ἐνδεδεικται, καλλιγραφοῦσα πανσόφως, τὰ Θεῖα καὶ ἀπέρρητα, Λουκᾶ ἀξιάγαστε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ· τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοδικίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκεῖνη δύο

λεπτά, προσφέρωσι Λέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὥφθης σκέπη ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, αἰεὶ με ἐξαίρουσα, ὅθεν ὡς ἐκ μέσου φλογιζούσης καμίνου. ῥυθίεις τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι Θεοτόκε βοήθει μοι· πρεσβεύουσα τῷ σὺ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλος σου.

Μετὰ τὴν β'. σιχολογίαν καθίσματα. ἤχος, δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ποία γλῶσσα γηγενῶν ἴσχυσε ἄρα οὐδαμῶς, εἰ μὴ Παύλου τοῦ σοφοῦ, τῶν ἐγκωμίων ἀπαρχάς. ἅς σοι ἐξέθετο, ἅπασιν ἐπιστέλλων, Λουκᾶν καὶ ἱατρόν, τὴν σὴν καρδίαν ἀληθῶς, προσαγορεύει αἰεὶ· οὗ τῶν ἀγόνων ἔνδοξε μέτοχος ὥφθης, καὶ τῶν Στεφάνων, διδὼν βοῶμεν συμφώνως πάντες· πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Πάλιν ἰὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε· βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν καὶ Μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε, Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὸν πολυέλεον κάθισμα, ἤχ. πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον.

Τῇ σαγήνῃ τῶν λόγων τῶν θεϊκῶν· τοὺς ἰχθύας ζωγράφους τοὺς λογικεύς, καὶ τοὺς προσήγαγες, ἀπαρχάς τῷ Θεῷ ἡμῶν· καλλιγραφῶν, διδάσκων τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον, καὶ τὰς πράξεις ἀρίστως, τοῖς πᾶσιν ἀνιστόρησας· ὅθεν συνελθόντες καταχρέως τιμῶμεν, Εὐαγγελιστὰ Ἀπόστολε, τὴν πανέορτον μνήμην σου, καὶ συμφώνως βοῶμεν σοι· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

Τῆς Σοφίας τῆς ἄνωσοι ὁ Χριστός, μνησάμενος πάντα μαρμαρυγῶς, ἀμέσως διανοίγων σοι τὰ θεόπνευστα λόγια, μυστήν ἀναδείκνυσιν, τῆς θείας χάριτος Πάνσοφε· τῆς διανοίας τὸ καλὸν εὐρών σου ὁ Κύριος, ὅθεν ταῖς ἀκτίσι, διαστίλθων ὠραίως, κυρηκᾶσε πρῶτιστον. προχειρίζεται πάνσεπτε, Δου ἅ Ἀξιοθαύμαστε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Χαῖρε Θρόνοι πυρίμορφοι τοῦ Θεοῦ· χαῖρε κόρη καθέδρα Βασιλική· κλίνη πορφύρεστῳ, χρυσοπόρφυρε θάλαμῳ, γλαμύς ἀλουργόχροε, τῷ μαλφέστατον τέμενος, ἀστραπηφόρον ἄρμα, λυχνία πολύφωτε· χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις· καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ παστάς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόσμητον σκηνώμα· χαῖρε ἔνδοξε Νύμφη ἡλιοστάλακτε· χαῖρε μόνη τοῦ τοῦ Κόσμου διάσσομα.

Ἀντίφωνα δ'. ἤχος.

Ἐκ νεοτητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὡς χόρτος γὰρ πυρὶ ἐσέσθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Ἀγίῳ πνεύματι πᾶσα φυγὴ ζωοῦται καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται τῇ Τριαδικῇ Μονάδι Ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν

Ἀγίῳ Πνεύματι ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρύθρα ἀρδόνοντα ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἐωθινόν, ε'. ὁ Ν'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκαίνῳ ὁ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια καίμενα μόνα.

καὶ ἀπῆλθε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός. Καὶ ἰδοὺ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἐξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἥ ὄνομα Ἑμμαούς· καὶ αὐτοὶ ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων. Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ ὁμιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζητεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγινῶναι αὐτόν, Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς. Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους πεσιπατοῦντες, καὶ ἐστὲ σκυθρωποί; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἰς, ὃ ὄνομα Κλεόπας, εἶπε πρὸς αὐτόν. Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγγως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Ποῖα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ. Τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης, δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ· ὅπως τε παρέδωκαν αὐτόν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἀρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν. Ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέγας λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ· ἀλλὰ γε σὺν πᾶσι τούτοις τριήτην ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον, ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο. Ἀλλὰ κοὶ γυναῖκες τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι ὀρθραὶ ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ μὴ εὐροῦσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἦλθον. λέγουσαι καὶ ὀπτασίαν Ἀγγέλων ἑωρακέναι, οἱ λέγουσιν αὐτὸν ζῆν. Καὶ ἀπῆλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ εὗρον οὕτω, καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες εἶπον· αὐτὸν δὲ οὐκ εἶδον. Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς. Ὡ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεῦει ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐλάλησαν οἱ Προφῆται· οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστόν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ; Καὶ ἀρξάνεος ἀπὸ Μωσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν Προφητῶν, διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς Γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ. Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην, οὗ ἐπορεύοντο. Καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορρωτέρω πορεύεσθαι. Καὶ παρεδιᾶσαντο αὐτόν, λέγοντες. Μείνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστί, καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσῆλθεν τοῦ μένειν σὺν αὐτοῖς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ κατακλιθῆναι αὐτόν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἐπέ-

δίδου αὐτοῖς. Αὐτῶν δὲ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς Γραφάς; Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εὗρον συνηθροισμένους τοὺς ἑνδεκα καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς, λέγοντας· Ὅτι ἠγγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι. Καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ ἰδιόμελον. ἤχος πλ. β'.

Πάνσοφε ἁλιεῦ, Ἅγιε Μαθητὰ ἐργάτα τοῦ σωτήρος, καὶ θρίαμβε τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὃ τὴν κτίσιν τῇ πίστει διαδραμών, καὶ τῆς πλάνης τὰ ἔθνη συναγαγών, καὶ Θεῷ προσεγγένας, ὡς θυμίαμα καλόν, εἰς Οὐρανοὺς εὐδοθεὶς διὰ περιστάμενος τῇ κριτῇ πρέσβετε ῥυσθῆναι ἡμᾶς, τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως.

Οἱ κανόνες τῆς Θεοτόκου εἰς σί'. καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς η'.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου. ἤχος, α'.

Ὡδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ ὅτι δεδοξασται.

Ὡς μόνη τὸν ἄχρονον ὕδον ἐν Χρόνῳ, τεκοῦσα σαρκούμενον Παναγία Ἀχραντε, πάντα τὰ χρόνια, τῆς Παναθλίας μου ψυχῆς, πάθη θεράπευσον.

Τὰ τραύματα Πάναγκε τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν πόρωσιν, λογισμοῦ τὴν σκότῳσιν, καὶ τοῦ νοῦς ἐκτροπᾶς, ἀφάνισον ὡς συμπαθής, ταῖς σαῖς δεήσεσιν.

Τὸ φῶς ἡ κυήσασα τὸν λυτρωτὴν μου, τοῦ σκότους μελῦτρῶσαι, καὶ βασάνων ἄχραντε, τῶν αἰωνίων ἐκεῖ· ὅπως σωζόμενος ὕμνων τὰ μεγαλεῖα σου.

Νοός μου Πανάμωμε, τὰς ἀμαυρώσεις, φωτὶ σου ἀπέλασον, ἡ τὸ φῶς κυήσασα, τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν· καὶ δώρησαί μοι τὸ φῶς προσβλέψαι, τὸ ἐκ σοῦ ἐξανασταῖλαν ἡμῖν.

Ἐτερος Κανὼν τοῦ Ἀποσιόλου. Ὡδή, α'. ἦχος, πλ. δ'.
Θεοφάνους. Ἡ κεκομένη τὴν αἶτομον ἔειμε.

Τῆς ἀνωτάτω Σοφίας τὸ στόμα σου, κρατῆρα θεῖον Σοφὲ πάντες ἐπιστάμενοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ· τὸν μέγαν καὶ ἀπόρρητον τῆς χάριτος πλουτοῦντες θησαυρόν, προθύμως ἀβρύμεθα τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Μυσταγωγῶν σοι Χριστὸς τὰ Οὐράνια, καὶ θεοπνεύστους γραφάς, ἀμέσως διανοίγων σοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ· καὶ μυστήν ἀναδείκνυσι, καὶ κήρυκα σαφὸν τὸν ὑπὲρ νοῦν, ἐντόνως ἀνακράζοντα· τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Χειροτονεῖς τῷ Παύλῳ συνέκδημον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, Λουκᾶ Παμμακάριστε, τῇ χάριτί τε τῇ αὐτοῦ· ἐνθέως διαλάμποντα, καὶ ἔχουσιν αὐτοῦ ἀκολουθεῖν, αὐτῷ συνανακράζοντα· τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀνεκφράστου καὶ θείας συλλήψεως, τῆς Πανυμνήτου Ἀγνῆς, τὸν τρόπον διεσάφησας, Ἀπόστολε Λουκᾶ· τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον ἐλήλυθε σαφῶς γὰρ ἐπ' αὐτήν, καὶ λόγος ἐπεσκήσεν· ᾧ συμφώνως ψάλλομεν, ἐνδόξως δεδόξασται.

Ἡ Καταβασία. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου

Ὡδή, γ'. Ὁ Εἰρμός.

Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεός, ὃ ἐφ' ὑδάτων Οὐρανῶν, στερεώσας τὸ δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν παντοδύναμε.

Τῆς στερεινότητος διανοίας μου, ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον. Παναγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ρῦσαι με πάσης κατακρίσεως, καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὕψους, τοῦ αἰωνίζοντος πυρός, καὶ τοῦ σκότους πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς, ἀποκνήσασα ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον, καὶ τὴν ἀπόφασιν Ἀγνή, τὴν φρικτὴν ὄλως δέδοικα, σπεῦσον σῶσον πρὸ τοῦ τέλους, ἀγαθὴ τὸν ἰηέτην σου.

Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σου, ὁ καρπὸς Παρθένε πανύ-

μνητε· τοὺς γὰρ φθαρέντας τῇ καρπῷ, διὰ ξύλου Σταυροῦ αὐτοῦ, ἀφθαρσίας καταστήσας, κοινωνοὺς θεῆς χάριτι.

Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Σοῦ τὸ Εὐαγγέλιον, Λουκᾶ θεσπέσιε ἄνωθεν, Ἀνατολὴν ἐπὶ σκεψαμένην, τοὺς ἀνθρώπους παρίστησιν.

Πράξεις ἐνθεώτατα, διαπραττόμενος ἄριστα, πανευσεδῶς, τὰς τῶν Ἀποστόλων γραφικῶς ἀνιστόρισας.

Παῦλος ὁ Μακάριος, τῶν ἐγκωμίων σοι ἐπλεξε, τὰς ἀπαρχὰς καὶ τοὺς σοὺς ἐπαίνους, ἐπιστέλλων ἐξέθετο.

Σὲ νῦν Μακαρίζουσιν, ὡς προσφίτευσας ἄχραντε. αἱ γε νεαί, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σοῦ νῦν σωζόμενοι.

Κάθισμα, ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον

Ὡς συνέκδημος Παύλου ἀναδειχθεὶς, τοὺς πικίλους κινδύνους, καρτερικῶς, ὑπέμεινας πανεύφημε, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε, καὶ τὸν δρόμον ἀθλήσει, τελέσας τῆς πίστεως· σὺν αὐτῷ ἐν ὑψίστοις εὐφραίνῃ Μακάριε· ἔθεν καὶ τῷ Κόσμῳ, τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, κυρήξας ἐφώτισας τὴν ὑψηλὴν ἅπασαν Λουκᾶ Πανσεβάσμιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ· τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὴν Οὐράνιον πόλιν καὶ κλειωτὴν, τὸ Πανάγιον ὅρος τὴν φωταυγῇ, νεφέλῃν ὑμνήσωμεν, τὴν ἀνάφλεκτον βάτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν ἀνάκλησιν, οἰκουμένης ἑλγος τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι Σωτηρία ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεςις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκινουσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Ὡδή, δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἄν Πνεύματι προβλέπων προφῆτα Ἀδθακούμ, τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν ἐκήρυτες βοῶν, ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωθήσῃ ἐν τῇ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε

Παρθένε Παναγία, ἀμόλυντε σκηνή, μολυνθέντα πταισμάσι,

καθάρισόν με νῦν, τῶν οἰκτηρμῶν σου βράνισι καθαρωτάταις, καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας ἵνα κράζω· δόξα σοι Ἀγνή Θεο-δόξαστε.

Ναὺς ἡγιασμένος ἐδείχθης τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ οἰκήσαν-τος, Παρθένη ὑπὲρ νοῦν· αὐτὸν δυσώπει ἁμαρτιῶν ἡμᾶς ῥύ-που ἀποκαθάραι, ὅπως οἶκος γνωρισθῶμεν, καὶ κατοικητή-ριον Πνεύματος.

Ἐλεησόν με μόνη, ἐλέους ἡ πηγὴ· Θεοτόκε τέξασα καὶ λύσον τὴν δεινὴν, ψυχῆς μοι νόσον καὶ πόρῳσιν τῆς καρδίας, δακρύων βρεῖθρα, καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, θείαν δωρουμένη πρεσβείαις σου.

Νοήσας ὁ προφήτης ἐν Πνεύματι Θεοῦ, ὅρος σε προέ-γραψε κατὰ σκίον Ἀγνή, τοὺς ἐκτακέντας φλογμῶ πολλῶν ἐγκλημάτων· ἀποκαθαίρει μεσιτείαις σου Παρθένη, μόνη τῶν βροντῶν ἢ ἀνόρθωσις.

Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Ὡς ὤφθης τῇ αἰγλῇ, πεφωτισμένος τοῦ Πνεύματος· ἤξε-ώθης χερσὶ σου τοὺς νόμους αὐτοῦ, τοῖς Θεοφίλοις ἄριστα διατυπώσας, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἡ Χάρις εὐροῦσα τοῦ Παρακλήτου σὲ σκηνώμα, ἐξεχύθη πλουσίως σοὶς χεῖλεσι, καὶ τῆς εἰρήνης κήρυκα πᾶσιν ἀνέ-δειξε, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀγώνων τῷ Παύλῳ ὡς Κοινωνὸς ὤφθης· Ἐνδοξε, τῶν στεφάνων ἐνδίκως ἡξίωσαι τῆς βασιλείας τοῦτ' τε συναγαλ-λόμενος, συμφώνως κραυγάζετε, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εὐρών σου τῆς διανοίας ὁ Κύριος, ὡς ταῖς θείαις ἀκτίσιν ὠραίως διαλαμπούσης, κήρυκά σε προχειρίζεται τοῖς πίστει κραυγάζουσι, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων ὁ Κύριος, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ ὡς ἔφησε, τοὺς δὲ πεινῶντας θείων ἀγαθῶν ἐνέπλησε, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή, ε'. Ὁ Εἰρημός.

»Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἄλλον γὰρ ἐκ-»τός σου Θεὸν οὐ γινώσκομεν· τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν, ὅτι»Θεὸς ζώντων καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τὰς κόρας τῆς καρδίας μου, διάνοιξον Ἀγνή, βλέπειν με τρανῶς τὴν θείαν λαμπρότητα, καὶ τὴν σὴν δόξαν τὴν ἀνέκ-φραστον, ὅπως ἐλέους τύχω, καὶ αἰωνίου δόξης.

Ἐν δύο ταῖς θελήσεσι, τὸν ἕνα τῆς σεπτῆς, τέτοκας Τριά-δος Πανάχραντε· φέροντα μίαν τὴν ὑπόστασιν, ὃν ἐκτενῶς δυ-σώπει πάντας ἡμᾶς σωθῆναι.

Πανάχραντε ὡς τέξασα, σωτήρα καὶ Θεὸν, πρέσβευε ἐκ πάσης με θλίψεως, καὶ νοσημάτων, καὶ κακώσεως, σῶσον συν-τηρηθῆναι, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Δυσώπησον ὃν ἔτεκες, Παρθένη ὑπὲρ νοῦν, σώζεσθαι τοὺς πίστει σοι κράζοντας, χαῖρε Παρθένη Παναμώμητε, χαῖρε εὐ-λογημένη τοῦ Κόσμου προστασία.

Ἄλλος. Φώτισον ἡμᾶς.

Φῶς τὸ νοητὸν, ἐν τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, τῶν μολυ-λυσμάτων ὡς τὸ πρὶν καθαρθεῖς, ἀγάπης νόμῳ τοῖς πᾶσι, Λουκᾶ μετέδωκας.

Σὺ ταῖς ἀστραπαῖς, ταῖς τῆς χάριτος πανόλβις, κατηυ-γασμένος καθωράθης σαφῶς, πυρίνη γλώσση εὐθέως Λουκᾶ φθεγγόμενος.

Παύλῳ τῷ σοφῷ, συνοδεύειν, ἐπεπόθησας, ἀγαπητὸς γὰρ προηγόρευσαι, ὡς ὑπηρέτης Εὐαγγελιστὰ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ἀληθῶς, Παρθενίαις τὸ κειμήλιον, ἡ τῆς προμή-τορος ἀνάκλησις, καὶ τῆς κατάρας ἡ λύσις τοῦ Προπάτορος.

Ὡδή, στ'. Ὁ Εἰρημός.

»Τὸν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ· τὴν ζωὴν μου»ἀγαθὲ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσόν με· σωτὴρ τοῦ Κό-»σμου, κράζοντα δόξα σοι.

Μολυνθέντα με πολλαῖς, ἁμαρτίαις δυσωπῶ, σὲ τὴν ὄντως

ἀγαθὴν, καὶ ἀμέλυντον σκηνὴν, ἀπόπλυνον παντοῦ ῥύπου, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Κυβερνήτης μοι γενοῦ, θαλαττεύοντι αἰεὶ, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ σῶσον με, πρὸς σωτηρίας ὄρμον ἰθύνουσα.

Τρικυμῖαι λογισμῶν, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, καὶ βυθὸς ἁμαρτιῶν, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χερμάζουσι· βοήθησόν μοι, Ἀγία Δέσποινα.

Μεγαλεῖα σοι αἰεὶ, ἐποίησατο Χριστὸς, ὃν ἰκέτευς αἰεὶ, μεγαλύναι ἐπ' ἐμοί, τὰ πλούσια αὐτοῦ ἐλέη, θεοχαρίτωτε.

Ἄλλος. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Εἰς Ὅρος τῶν ἀρετῶν Ἀπόστολε, ἀναβὰς τῇ ποθουμένῃ ὁμίλει, καὶ ὡς Μωσῆς Θεογράφους τὰς πλάκας, ἐγγεγραμμένας δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, ἐδέξω Μακάριε διττὰς, Λουκᾶ τῆς Οἰκουμένης Διδάσκαλε.

Τὸν Κόσμον σαῖς διδαχαῖς ἐφώτισας, οἷα ῥήτωρ τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας· ταῖς γὰς αὐγαῖς, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, πεπυρσευμένος ὠράθη θεόληπτε, καὶ γέγονας ὥσπερ ἀστὴρ, δαδουχῶν οἰκουμένης τὰ πέρατα.

Τὰς νόσους νῦν τῶν ψυχῶν θεόπνευστε, ἰατροῦεις τῶν σωμάτων ὡς πάλαι· ἐμπιστευθεῖς, οὐρανόθεν τὸ δῶρον καὶ ὡς πλουτήσας τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος ὁ Παῦλος γὰρ σὲ μαρτυρῶν, ἱατρὸν γεγονέναι παρίστησιν.

Ἐπέβλεψεν ἐπὶ σὲ ὁ Κύριος, τὴν ἐμὴν ἀνακαινίζων οὐσίαν, ὡς δυνατὸς μεγαλεῖα ποιήσας, θεογεννήτορ ὡς ὤφθη πανάμωμε, καὶ ἔσωσέ με διὰ σοῦ, ἐκ φθορᾶς ὡς θεὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κοιτάκιον ἤχος, δ'. Ἐπεφάνης σήμερον τῇ οἰκουμένῃ.

Μαθητὴς γενόμενος τοῦ Θεοῦ λόγου, σὺν τῷ Παύλῳ ἤσαν ἐφωταγώγησας τὴν γῆν καὶ τὴν ἀχλὴν ἀπεδίωξας, τὸ θεῖον γράφας Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Ὁ οἶκος.

Ὡς ἱατρὸς καὶ μαθητὴς, Λουκᾶς ἠγαπημένος, μυστικῇ

χειρουργίᾳ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, καὶ τοῦ σώματος ὁμοῦ ἴασαι, καὶ δός μοι κατὰ πάντα εὐκτεῖν, καὶ σοῦ τὴν πανασίδιμον γεραίρειν πανήγυριν· ὁμῆροις τε δακρύων ἀντὶ μύρων τὸ σεπτὸν σου καὶ πάντιμον σῶμα καταβρέχειν ὡς στήλη γὰρ ζωῆς ἐγγεγραμμένη, τῷ Ναῶ τῷ θαυμαστῷ τῶν Ἀποστόλων· πασιν ἐκφωνεῖ, καθάπερ καὶ σὺ τὸ πρῶτον, τὸ θεῖον γράφας Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΗ'. τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ

Εἰς Ἐμμοῦς βλέπειν σε κἂν πρὶν εἰργόμην.

Λουκᾶς λέγει τρανῶς σὲ νῦν Χριστὲ βλέπω,

Ὁγδοάτῃ πέρατος βίου ἔμμορε Λουκᾶς,

Λουκᾶς ὁ μέγας Εὐαγγελιστὴς, ἦν ἀπὸ Ἀντιοχείας, τῆς Συρίας τῆς μεγάλης· ἱατρὸς τὴν τέχνην, καὶ ἄκρως τὴν ζωγραφικὴν ἐπιστάμενος ἐπιστήμην· οὗτος ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας διάγων, καὶ ἰατροῦων ἐπὶ Τραϊανοῦ Βασιλέως, ἐνέτυχε τῷ Ἀγίῳ Παύλῳ τῷ Ἀποστόλῳ, καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ ἀπώσατο τὴν Πατρῶν πλάνην· καὶ τὴν περὶ τὰ σώματα θεραπείαν ἀφείς, τῶν ψυχῶν προσελάβετο· συνεγράφατο δὲ καὶ τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον, πρὸς Θεόφιλον τινὰ ἡγεμόνα πιστεύσαντα εἰς Χριστὸν, υπαγορεύσαντος αὐτῷ τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Παύλου, ἔπειτα ἐξέθηκε, καὶ τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων πρὸς τὸν αὐτὸν Θεόφιλον, μετὰ δὲ τὸ ἐγκαταλιπεῖν τὸν Παῦλον, πᾶσαν ἐλλάδα διδάξας ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας, ὡς φασὶν, ὀγδοήκοντα ἔτων γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο· ἐν ᾧ δὲ τόπῳ κατετέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ, δοξάζων ὁ Θεὸς τὸν ἴδιον θεράποντα καὶ ἐργάτην, κολούρια ἔβρεξεν ἐπάνω τοῦ μνήματος αὐτοῦ, σύμβολον τῆς ἐαυτοῦ ἐπιστήμης· ὅθεν καὶ γνωριμώτερος γέγονεν ὁ τάφος αὐτοῦ τοῖς πᾶσιν, ὁ δὲ Κωνσταντῖος ὁ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου υἱός, μετακομίζει ἐκ Θηβῶν τὸ Λεῖψανον αὐτοῦ, δι' Ἀρτεμίου τοῦ μεγάλου Λουκᾶς Αἰγύπτου καὶ Μάρτυρος· καὶ κατατίθῃσιν αὐτὸ ἐν τῷ Ναῶ τῶν Ἀγίων Ἀγίων Ἀποστόλων, ὑπὸ τὴν ἱερὰν τράπεζαν μετ' Ἀνδρέου καὶ Τιμοθέου· φασι δὲ αὐτὸν, πρῶτον τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας Θεοτόκου, ἐν ἀγκάλας, φέρουσαν τὸν Κύ-

ριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, διὰ ζωγραφικῆς τέχνης ἐν κηροῦ, καὶ ἐτέρας δύο ζωγραφῆσαι· προσφέρειν τε αὐτάς τὸν Ἀπόστολον τῇ Μητρὶ τοῦ Κυρίου, εἰ ἄρεστόν ἐστιν αὐτῇ· καὶ αὐτὴν φάναι καὶ εἰπεῖν, τὸ ἡ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος δι' ἐμοῦ, μετ' αὐτῶν, ὡσαύτως· καὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Κορυφαίων, τὰς Ἀγίας εἰκόνας, καὶ ἐξ ἐκείνων εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐξενεχθῆναι τὸ τοιοῦτον καλὸν, καὶ εὐσεβὲς καὶ πάντιμον ἔργον. Ταῖς αὐτοῦ Ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἀγίου Μαρίνου τοῦ Γέροντος· ξίφει τελειωθέντος.

Γέρων Μαρτίνος ἐξελέγχει γράον πλάνην.

Τόλμη ἡτάζων, καὶ τελειοῦται ξίφει.

Ὁ ὁσιος πατὴρ ἡμῶν Ἰουλιανὸς, ὁ ἐν τῇ Ἐφράτῃ ποταμῷ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ἐκ τοῦ παρατρέχοντος ὡς ὄναρ βίου.

Ἰουλιανὸς ἄσμενος παρατρέχει.

Οἱ Ἅγιοι τεσσαράκοντα παῖδες ξίφει τελειοῦνται παίδων, διπλὴ τέθνηκεν εἰκὼς ἐξ ξίφους.

Τιμῶσιν Χρῶτον τὸν διπλοῦν κατ' οὐσίαν.

Ὁ Ἅγιος Μνήσων ἐπίσκοπος Κύπρου ξίφει τελειοῦται.

Ὡς πύργος ἐνδοῦς τὴν κάραν κλίνας Μνήσων.

Πτώσιν πρὸ τῆς γῆς τὴν ἀπὸ ξίφους μένει.

Μνήμην τῶν νεοφανῶν μαρτύρων Γαβριὴλ καὶ Κυρμιδώλῃ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἀθλησάντων ἐν ἔτει 1522.

Ὁ Κυρμαδήλης καὶ Γαβριὴλ οἱ δύο

Ἀθλοῦσιν ἅμα καὶ στεφανοῦνται ἅμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν Ὁσίων καὶ θαυματοργῶν Πατέρων ἡμῶν Συμεῶν καὶ Θεοδώρου, καὶ τῆς Ὁσίας Εὐφροσύνης τῶν εὐρότων τὴν θαυματοργίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ Βασιλικῇ Μονῇ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, τῆς ἐπαρχίας Καλυβρύτων. Ταῖς τῆς Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή, ζ'. Ὁ Εἰσὸς.

»Τοὺς ἐν καμίνῳ παῖδας σου Σωτήρ, οὐχ ἤφατο οὐδὲ παρρηνώχλησε τὸ πῦρ· τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος, ὕμνουσι καὶ εὐλόγουν λέγοντες· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν μιανθεῖσαν ἄχραντε ψυχὴν, ἁγίασον πάντοτε τῶν δούλων σου Ἀγνή· καὶ τοῦ νοῦς δεινὰς αἰχμαλωσίας, καὶ καρδίας πόρωσιν, καὶ τῶν δαιμόνων ὁρμᾶς, πάχος ἀφάνισον.

Νεκρωμένον πάθει σαρκὸς, πανάμωμε ζώωσον τὸν νοῦν μου, καὶ Θεῷ τὰ ἄρεστὰ, ἐπιτελεῖν ἐνίσχυσόν με· ἵνα μεγαλύνωσιν, ἵνα δοξάζω αἰεὶ τὴν ἀγαθότητά σου.

Νεκρώσόν μου Δέσποινα Ἀγνή, τὰ τῆς σαρκὸς πάθη καὶ ψυχῆς μου ταπεινῆς, ῥύπον δεινόν, ἐναποσμήχουσα Παρθένε· καὶ λογοθεσίῳ με τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, ῥῦσαι καὶ σῶσον με.

Σὲ Παναγία ἄχραντε Ἀγνή, οἱ δούλοι σου πάντοτε ἡμέρας καὶ νυκτὸς, προσπίπτομεν συντετριμμένη διανοίᾳ, δυσωποῦντες λύτρωσιν, ἁμαρτημάτων εὐρεῖν ἡμᾶς, ταῖς σαῖς προσευχαῖς.

Ἄλλος. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Ὡ πῶς Λουκᾶ τε καὶ Κλεώπα, ἐμφανίζεται Δεσπότης ἐκ τοῦ Τάφου, ἀναστὰς γὰρ αὐτοὺς ἐδίδασκε κραυγάζειν· εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τρίβον τοῦ βίου διατρέχων, συνοδεύοντα τὸν λόγον εὗρες Μάκαρ, Οὐρανίων σκηνῶν ἀνοιγοντά σοι πύλας. Εὐλογητὸς εἰ κράζοντι ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λύρα τοῦ Πνεύματος ἐδείχθης, μελωδήματα θεόθεν φθεγομένη, τοὺς ἀνθρώπους Λουκᾶ φωτίζουσα βοῶντας· εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χαῖρε Μαρία Θεοτοκε, ὁ ἀσώματος ἐβόα σοι Παρθένε, σὺν αὐτῇ δὲ πιστοὶ βοῶμεν σου τῇ τόκῳ· εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὡδή, η'. Ὁ Εἰσὸς.

»Οὐ φρίττουσιν Ἀγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς κτίστην καὶ Κύριον· ὕμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε παῖδες, εὐλογεῖτε Λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σαρκοῦται ὁ ἄσαρκος, ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, ὃν αἶτησαι πά-
ναγνε τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θανατῶσαι, καὶ ζῶῶσαι αὐ-
τήν, νεκρωθεῖσαν πάλαι κακίστη ἁμαρτία.

Ἰάσω τὸ σύντριμμα, Ἀδὰμ τοῦ χοῦκοῦ. σωτήρα κυήσασα
Πανάχραντε Θεόν, αὐτὸν ἐκδυσώπει, τὰς πληγὰς τῆς ἐμῆς
ψυχῆς θεραπεῦσαι, ἀνίατα νοσοῦσης.

Ἀνάστησον κείμενον, εἰς βάθημε κακῶν, τοὺς νῦν πολε-
μοῦντας με, πολέμησον ἐχθροὺς, στρωθέντα ἀτόποις ἡδοναῖς
τὴν ψυχὴν, Ἀγνή μὴ παρίδης, ἀλλ' οἴκτειρον, καὶ σῶσον.

Ἰάτρευσον ἄχραντε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, καρδίας κυήσασα
τὸν πάντων ἱατρὸν, καὶ τῆς τῶν δικαίων δεῖξον μέτοχον, Παρ-
θένε μερίδος Χριστὸν ἐκδυσωποῦσα.

Ἄλλος. Τὸν ἐν ὄρει Ἀγίῳ δοξασθέντα.

Θεογράφους ὡς πλάκας δεδεγμένοι, τὰς σὰς βίβλους πι-
στῶς κατατρυφῶμεν. τοῦ φωτισμοῦ τῆς χάριτος Πανόλβιε, Κύ-
ριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ὄργανῳ τὸ πνεῦμα σου τῇ γλώττῃ, κεχρημένον φω-
τίζει τοὺς ἀνθρώπους, μυσταγωγῶν τῆς χάριτος τὸ δόγμα.
Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Συνεδέθης τῇ σχέσει μετὰ Παύλου, θεορρήμον Λουκᾶ τοῦ
θηγόρου. καὶ ξυνωρίς πάνεντιμος ἐδείχθητε. Κύριον ὑμνοῦντες
καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοπλόκῃ σαγήνῃ σου τῶν λόγων, ἐφαπλώσας τοὺς πλάνῃ
κρατούμενους τῷ φωτισμῷ τῆς πίστεως ἐξώγησας. Κύριον
ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐλισάβητ Μητέρα σε Κυρίου, προσεφώνη Προφήτης δε-
δεγμένη, τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον, βαστάζουσα. Κύριον
ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ, θ'. Ὁ Εἰρμός.

»Τὴν φωτοφόρον νεφέλην, ἐν ἣ ὁ πάντων Δεσπότης, ὡς
»εὐετὸς ἐξ Οὐρανοῦ ἐπὶ πέκον κατήλθε, καὶ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς,
»γενόμενος ἄνθρωπος ὁ ἀναρχος. μεγαλύνωμεν πάντες, ὡς μη-
»τέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀγνήν.

Φιλαμαρτήμων ὑπάρχων, ἐν ἀμελείᾳ διάγω, καὶ τὸ κρι-
τήριον Ἀγνή, τὸ ἀδέκαστον τρέμω, ἐν ᾧ με τήρησον ταῖς σαῖς.
Ἀγλαῖς δεήσεσι, Θεόνυμφε, ἀκατάκριτον ὅπως, ὡς προστάτην
μακαρίζωσε ἀεὶ.

Φρίττω τὸ βῆμα Παρθένε, καὶ τὸ ἀλάθητον ὄμμα, τοῦ
σοῦ Υἱοῦ πράξεις αἰσχροῦς ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας. καὶ διὰ τοῦτο
σοι βοῶ Πανεύσπλαγγνε Δέσποινα, βοήθει μοι, καὶ τῆς τότε
ἀνάγκης ἐξελοῦμε, καὶ διάσωσον Ἀγνή.

Ὡς φοβερά ἡ ἡμέρα, τῆς ἐξετάσεως κόρη, ὡς ἡ ἀπόφα-
σις φρικτὴ, ὡς δευτὴ ἡ αἰσχύνῃ. τίς ὑποστήσεται λοιπὸν ; Πα-
νάχραντε Δέσποινα, ἐλέησον, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ προ-
τέλους, δός μοι ἄφεσιν Ἀγνή.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον, ἐσκοτισμένον με πάσαις, ταῖς
προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ, καὶ κακίαις ἀπάσαις, καὶ παροργί-
ζοντα Θεόν. Πανάμωμε φώτισον, ὀδηγοῦσα πρὸς καλὰς ἐργα-
σίας, ὡς αἰτία, οὔσα, πάντων τῶν καλῶν.

Ἄλλος. Ὅρους παρήλθες τῆς φύσεως.

Ἔσθης Λουκᾶ τῆς Ἐφέσεως, τὸ τῶν ὀρεκτῶν, οἷα φθά-
σας τὸ ἔσχατον, καὶ τέλους Μακαρίου σαφῶς ἐπέτυχες, λυ-
θέντων τῶν ἐσόπτρων, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Λάμπας τῷ Κόσμῳ ὡς Ἥλιος, ἐνθεαστικῶς τῇ Τριάδι πα-
ρίστασαι, σὺν Παύλῳ τῷ θεόπτῃ Πανεύφημε, μεθ' οὔσε θεο-
φάντορ, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Αἰγλή Λουκᾶ τῇ φωσφόρῳ σου, τοὺς σοὺς ὑμνητὰς φαι-
δρυνθῆναι δυσώπησον, καὶ κόσμῳ τὴν εἰρήνην Παμμάκαρ βρά-
βευσον. ὅπως σε θεηγόρε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Χαίρων Λουκᾶ νῦν παρίστασαι, τῷ παμβασιλεῖ τῷ στε-
φάνῳ κοσμούμενος, τῆς θείας εὐπρεπείας καὶ ὠραιότητος. διό
σε θεορρήμον, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐδέξω τὸν ἄσαρκον, φύσιν τὴν ἐμὴν ἀναπλάσαι
βουλόμενον· καὶ τοῦτον σαρκωθέντα Παρθένε τέτοκας, διό σε
Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Καταβασίαι Ἦχος δ'. Ὡδή α'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ Βασιλίδι μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα· (τὴν κοίμησιν· τὴν εἴσοδον· τὴν σύλληψιν).

Ὡδή γ'.

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θάσον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον καὶ ἐν τῇ θεῇ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Ὡδή δ'.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλὴν, τῆς ἐκ τῆς παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφῆτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Ὡδή ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου (ἐν τῇ σεπτῇ Κοιμήσει σου· ἐν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου) σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ κέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσί σε, σωτηρίαν βράβεύοντα.

Ὡδή στ'

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Ὡδή ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες

ἐφαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός, εὐλογητὸς εἰ.

Ὡδή η'.

Παῖδες εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ· ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διέσωσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'.

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυρίζετω δέ, ἄλλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν Πανήγυριν (Ματάστασιν· τὰ ἱερὰ Εἰσόδια) τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· χαίροις, Παμμακάριστε, Θεοτόκε, ἀγνή, ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάμεν. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Λουκᾶ Χριστοῦ Ἀπόστολε. μύστα τῶν Ἀπορρήτων. καὶ τῶν ἐθνῶν διδάσκαλε, μετὰ Παύλου τοῦ θεοῦ, καὶ τῆς Ἀγνῆς Θεοτόκου· ἥς τὴν θεῖαν εἰκόνα, ἐκ πόθου ἀνιστόρησας ἐκδύσσει θεόπαι, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν μακαριζόντων σε καὶ τελούντων, τὴν ἱερὰν σου κοίμησιν· πάνσοφε μυστολέκτα.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Δέσποινα πάντων ἄνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας ἡμέρας. μὴ Σατὰν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ ἄδης, μὴ ἀπώλεια. βῆμα τὸ τοῦ υἱοῦ σου. τὸ φοβερὸν, ἀνευθύνους ἅπαντας παραστήναι. ὡς θεομήτορ Δέσποινα, ὅτα θέλεις ἀνύειν.

Εἰς τοὺς αἶνους σιχηρὰ προσόμοια. ἦχος, α'.

Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν Χριστωνύμων τὰ πλήθη, τὴν Ἱερὰν Ἑορτήν· θεοπρεπῶς τελοῦντες ἀλλαλάξωμεν πάντες, πιστῶς ἀνευφημοῦντες Ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς· τὸν Λουκᾶν τὸν θεόπνευστον, καὶ μαθητὴν τοῦ Κυρίου, ὅτι αἰεὶ, ἱκετεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δίς.

Τῶν μαθητῶν τῆς χορείας, Λουκᾶ Πανένδοξε, ἰατρὸς ἀνεδείχθης, Μαθητῆς καὶ αὐτόπτης· τῶν θεῶν μυστηρίων, μυστῆς σοφός, καὶ τοῦ Παύλου συνέκδημος· φωταγωγήσας, τὴν κτίσιν θεοπρεπῶς, μεθ' οὗ πρεῦσθευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὡς παριστάμενος Μάκαρ, τῷ τῆς Τριάδος φωτὶ, φωτίσων τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς σου τελούντων, τὴν πάνσεπτον καὶ θεῖαν λαμπρὰν Ἑορτὴν, Εὐαγγελιστὰ Θεσπέσια. καθιλαρύνων τὸ θεῖον ὑπὲρ ὑμῶν, ταῖς ἐντεύξεϊς σου Ἀπόστολε.

Δόξα. ἦχος, πλ. δ'.

Πνεύματος Ἀγίου, πλήρης γενόμενος, καὶ ταῖς αὐγαῖς τῆς ἀκρίστου Τριάδος πεπυρρευσμένος, τὴν ὑψίλιον πᾶσαν, ὡς ἀστὴρ διαρύσιος Λουκᾶ θεοβόρῳ ἐφώτισας· θωρακισθεὶς γὰρ τῷ Σταυρῷ, πάσας τὰς νόσους, λόγῳ ἐθεράπευσας, ψυχῶν μὲν τὰ πάθη, σωμάτων δὲ πᾶσαν Μαλακίαν. οὗ ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, κατάπεμψον καὶ ἡμῶν τὰ ἐλέη σου ὡς φιλόανθρωπος.

Δοξολογία μεγάλη Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τυπικᾶ,
καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος. Ὡδὴ, γ' καὶ στ.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον, Ἔχος πλ. δ'

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ

Ἀδελφοί, ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι. Ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἅλαι ἡρτιμένος, εἰδέναι πῶς δεῖ ὑμᾶς ἐν ἑκάστῳ ἀποκρίνεσθαι. Τὰ κατ' ἐμὲ πάντα γνωρίσει ὑμῖν Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφός, καὶ πιστὸς διάκονος καὶ σύνδουλος ἐν Κυρίῳ· ὃν ἐπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῶ τὰ περὶ ὑμῶν, καὶ παρακαλέσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν, σὺν Ὁρησίμῳ τῷ πιστῷ καὶ ἀγαπητῷ ἀδελφῷ, ὃς ἐστὶν ἐξ ὑμῶν· πάντα ὑμῖν γνωριοῦσι τὰ ὧδε, Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἀρίσταρ-

χος ὁ συναιχμάλωτός μου, καὶ Μάρκος ὁ ἀνεψιὸς Βαρνάβα, περὶ οὗ ἐλάβετε ἐντολὰς· ἐὰν ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς, δέξασθε αὐτόν· καὶ Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Ἰούστος, οἱ ὄντες ἐκ περιτομῆς· οὗτοι μόνοι συνεργοὶ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οἵτινες ἐγεννήθησάν μοι παρηγορία. Ἀσπάζεται ὑμᾶς Λουκᾶς ὁ ἰατρὸς, ὁ ἀγαπητός, καὶ Δημῆς. Ἀσπάσασθε τοὺς ἐν Λαοδικείᾳ ἀδελφούς, καὶ Νυμφᾶν, καὶ τὴν καὶ οἶκον αὐτοῦ ἐκκλησίαν. Καὶ διὰ ἀναγνώσθη παρ' ὑμῖν ἡ ἐπιτολή, ποιήσατε ἵνα καὶ ἐν τῇ Λαοδικέῳ Ἐκκλησίᾳ ἀναγνώσθῃ καὶ τὴν ἐκ Λαοδικείας ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀναγνώτε. Καὶ εἶπατε Ἀρχίππῳ· Βλέπε τὴν διακονίαν, ἣν περιέλαβες ἐν Κυρίῳ, ἵνα αὐτὴν πληροῖς. Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Μνημονεύετε μου τῶν δυσμῶν. Ἡ χάρις μετ' ὑμῶν. Ἀμήν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΟΡΘΡΟΥ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς. Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀδειτῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀδειτεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀδειτῶν, ἀδειτεῖ τὸν ἀποστείλαντά με. Ὑπέστρεψαν δὲ οἱ ἑβδομήκοντα μετὰ χαρᾶς, λέγοντες· Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ὑμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου. Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ἐδεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πίπτοντα. Ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπ' ἅνθρωπον καὶ σκορπίον καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ· καὶ οὐδὲν ὑμῖν ἂν σὺ μὴ ἀδικήσῃ. Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσονται· χαίρετε δὲ μᾶλλον ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· ἔξομολογοῦμαί σοι, Πάτερ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· καὶ ὁ Πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἐμπροσθέν σου.

Μεγαλινάρια.

Χαίροις ὁ Θεόσοφος συγγαφεὺς τοῦ Εὐαγγελίου, πνεύματέ-
μφορος ἐρμηνεύς, ἀληθὴς ἀκέστωρ, τῆς ἀπιστίας νόσον, Δου-
κᾶ λουτροῦ τοῦ θεοῦ, χρίσει ἰώμενος.

Μακαρίζομέν σου τὴν δεξιάν Δομκᾶ θεηγόρε, δι' ἧς ἔχομεν
τὰς τοῦ θεοῦ λόγου διττὰς ἀγίας πλάκας καὶ τὴν σεπτὴν
Εἰκόνα τῆς θεομήτορος

Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΔΟΥΚΑ.

Λόγος περὶ προσευχῆς πῶς δὴ ποιεῖν ταύτην

Χριστιανοὶ ἀδελφοί μου ! αἱ παρ' ἡμῶν προσευχαὶ καὶ δεήσεις
γενόμεναι πρὸς τὸν Θεὸν πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἁμαρτιῶν μας.
ὅπως ἡμεῖς σήμερον πράττομεν εἰσὶν ἀπαράδεκτοι πρὸς τὸν Θεὸν
καὶ ἀντὶ εὐλογίας, λαμβάνομεν καταραν, «καὶ Θεὸς οὐ μυκτηρί-
ζεται», ἐπεὶ αἱ παρ' ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν γένονται προσευχαὶ
καὶ δεήσεις εἴτε αἱ παρ' ἡμῶν αὐτῶν κατ' ἰδίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ μας
ἢ ἀλλαχόθεν, εἴτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παρὰ τῶν Ἱερέων πρέπει νὰ
γίνωνται μετὰ κατανύξεως καὶ συντριβῆς καρδίας καὶ προσοχῆς
καὶ μεγάλης σιγῆς, καὶ τότε εἰσὶν εὐπρόσδεκτοι, καὶ παρέχει ἡμῖν
τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας,
καὶ εὐημερίαν τοῦ σώματος. Τὸ ἐναντίον δὲ εἰς προσευχόμεθα
ὡς ποιοῦμεν σήμερον ἀναγινώσκοντες καὶ λέγοντες ταύτας βια-
στικά, καὶ οὕτως ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν ἐννοοῦμεν τί λέγομεν, καὶ
οὔτε τὸ ἀκροατήριον τῶν Χριστιανῶν ποῦ συναθροίζεται ἐν τοῖς
ἱεροῖς Ναοῖς ὅπως ἀκροασθῇ καὶ προσφέρῃ δεήσεις μετὰ τῶν
ψαλτῶν καὶ ἀναγνωστῶν καὶ ἱερέων ἀκούει καὶ αἰσθάνεται καὶ
καταλαμβάνει τί λέγουν, ἐπεὶ τὰ παρ' αὐτῶν λεγόμενα καὶ ἀνα-
γινωσκόμενα λέγονται βιαστικά καὶ γρήγορα καὶ πολλάκις καὶ αὐ-
τοὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἀναγινώσκοντες ἐννοοῦσι καὶ καταλαμβάνουσι τί
λέγουν διὰ τὸ βιαστικὸν καὶ σύντομον τῆς ἀναγνώσεως. ἀλλὰ
ἀκούει τις μίαν μουρμουραν καὶ βοὴν, ὡς νὰ ᾄδῃ εἰς τὸν μῆ-
λον, καὶ γυρίζει τὸ λιθάρι ὅταν ἀλέθῃ, οὕτως γίνεται καὶ ἐν τῇ

ἐκκλησίᾳ πολλαῖς φορὰς ἢ ἀνάγνωσις ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων· τοῦτο δὲ
γίνεται ὅχι μόνον ἐν τῷ καιρῷ τοῦ ὄρθρου, τῶν ὥρων καὶ τοῦ
ἐσπερινοῦ καὶ ἀκοδείπνου, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς
Θείας καὶ Ἱερᾶς λειτουργίας τελουμένης παρὰ τοῦ Ἱερέως, βια-
ζόμενος καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀναγινώσκων τὰ εἰρηνικά καὶ τὰς ἐκ-
τενεῖς καὶ εὐχὰς, τοιαύτη σχεδὸν ἀσέβεια καὶ ἀνευλάβεια ἐπεκρά-
τησε ἡμῖν... ἀδελφοί μου Χριστιανοὶ εἰάν τις ἐξ ἡμῶν ἔχει ὑπόθε-
σιν τινα σπουδαίαν καὶ θέλει νὰ μεταβῇ ὅπως ἀνταμώσῃ καὶ πα-
ρακαλέσῃ ἄνθρωπον τινα ἐπίσημον περὶ τίνος ὑποθέσεως του
σπουδαίας, ὅπως προστατεύσῃ αὐτὸν καὶ λάβῃ οἶκτον ὑπὲρ αὐτοῦ
καὶ προστατεύσῃ τοῦτον περὶ τῆς ὑποθέσεως του, βεβαίως θέλει
παρουσιασθῇ πρὸς αὐτὸν μετὰ μεγάλης συγκινήσεως καὶ ταπει-
νώσεως ἱστάμενος ἐμπρὸς δακρυροῶν καὶ παρακαλῶν αὐτὸν παρι-
στάμενος καὶ παριστάνων τὴν ὑπόθεσιν του, τότε βλέπων ὁ ἄρ-
χων οὕτως ἱστάμενον, συγκινηθεὶς καὶ λυπηθεὶς τοῦτον παρέχει
τούτον τὸ δίκαιον, καὶ πέραν εοῦ δικαίου σπλαγχνισθεὶς. Ἐάν
λοιπὸν εἰς ἄνθρωπον ὁμοίον μας ἱστάμεθα παρακαλοῦντες μετὰ
συγκινήσεως ὅπως προστατεύσῃ ἡμᾶς, εἰς τὸν Θεὸν δὲ πῶς πρέ-
πει νὰ ἱστάμεθα ; Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος ἀπέναντ. τοῦ Θεοῦ ; Εἶνε
ἓνα οὐδὲν καὶ ἓνας σκώληξ τῆς γῆς, εἶνε ἓνα φθαρτὸν πρᾶγμα
καὶ ἀσήμαντον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶνε παντοδύναμος
ποιητὴς οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων καὶ ἐν τῇ χειρὶ
αὐτοῦ τὸ σύμπαν σύγκειται· προσευχόμενοι λοιπὸν καὶ ἐντὸς τοῦ
Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ παρακαλοῦντες αὐτὸν ὅπως προστατεύσῃ ἡμᾶς
ψυχῇ τε καὶ σώματι καὶ συγχωρήσῃ ἡμᾶς, καὶ ἀποδώσῃ ἡμῖν
καὶ εὐημερίαν καὶ εἰρήνην καὶ τὰ ἀγαθὰ του πρὸς εὐζωίαν ἡμῶν
κατὰ τὸ Αὐτοῦ μέγα ἔλεος, καὶ εἰς τὸ μέλλον καὶ αἰώνιον τὴν
οὐράνιον βασιλείαν καὶ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας. Βεβαίως πρέπει
νὰ στεκώμεθα, ἰδίως εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μετὰ μεγάλης κατανύ-
ξεως καὶ συντριβῆς καρδίας, λέγοντες καὶ ἀναγινώσκοντες τὰς
προσευχὰς μας καὶ τὰς δεήσεις μας, ἀναφέροντες αὐτὰς μετὰ κα-
τανύξεως ἀργὰ λέξιν πρὸς λέξιν καὶ με συντριβὴν καρδίας, ὅπως
καὶ ἡμεῖς ἐννοοῦμεν καὶ αἰσθανώμεθα τί λέγομεν καὶ τίνος τὰ λέ-
γομε καὶ ὁμιλοῦμεν, καὶ ὅπως καὶ τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐντὸς
τοῦ Ναοῦ Χριστιανῶν ἀκροαζόμενον ἐννοεῖ καὶ καταλαμβάνει τῶν
λεγομένων μας, τότε καὶ αἱ παρ' ἡμῶν προσευχαὶ καὶ δεήσεις
ἡμῶν γίνονται εὐπρόσδεκτοι εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰσάκουει τῶν δεή-

σεων ἡμῶν καὶ παραχωρεῖ εἰς ἡμᾶς τὴν εὐλογίαν Του. Διὰ τοῦτο νὰ μορφώσωμεν ἑαυτοὺς καὶ νὰ σκεφθῶμεν ὅτι αἱ παρ' ἡμῶν γενόμεναι προσευχαὶ καὶ δεήσεις εἴτε παρ' ἡμῶν αὐτῶν, εἴτε παρὰ τῶν ἀρμοδίων Ἱερέων, ψαλτῶν καὶ ἀναγνωστῶν εἶνε ὁμιλίας μὲ τὸν Θεὸν καὶ πρέπει νὰ γίνωνται μετ' εὐλαβείας καὶ μεγάλης κατανύξεως καὶ συντριβὴν καρδίας, καὶ ὄχι νὰ συντέμνωμεν καὶ νὰ βιαζώμεθα ἀναγινώσκοντες γρήγορα καὶ σύντομα καὶ νὰ τρέχῃ ἡ γλῶσσά μας ὡς τὸ λιθάρι τοῦ μύλου ὅταν ἀλέθῃ καὶ νὰ ἀκοῦης μόνον μιὰ βοὴν καὶ μουρμουραν. καὶ οὔτε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ποῦ τὰ ἀναγινώσκουμεν δὲν καταλαμβάνομεν κοὶ ἐννοοῦμεν τί λέγομεν, οὔτε οἱ ἀκροαζόμενοι Χριστιανοί, ἀλλὰ βοὴν καὶ μουρμουραν ἀκοῦεις μόνον, αἱ προσευχαὶ αὗται ὡς σήμερον κημνοῖεν καὶ μεταχειρίζομεθα πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἶνε μία περιφρόνησις πρὸς τὸν Θεὸν, «καὶ Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται» καὶ ἐντὶ εὐλογίας, λαμβάνομεν ὀργὴν καὶ κατάραν... Πιστεύσατέ μοι, ἀδελφοί μου, ὁμιλῶ καὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν, παρατηρῶ ὅτι μετὰ μεγαλειτέρας προσοχῆς καὶ σιγῆς στεκόμεθα εἰς τὰ θέατρα, ὀδεῖα, ὀρχεῖα, καφεσμὰν καὶ εἰς λοιπὰ δράματα κινηματογράφον παρὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τό χειριστὸν ἀπὸ ὅλα εἶνε ὅτι τὸ τοιοῦτον πράττομεν καὶ ἐν τῷ καιρῷ τελουμένης τῆς λειτουργίας, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν Ἱερέων καὶ ἐντὸς τοῦ θυσιαστηρίου, Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀθλία κατάστασις καὶ ἀσέβεια ἡμῶν ἣς ἐκυρίευσεν πάντας ἡμᾶς, καὶ πολλοὶ πρὸ τοῦ τέλους τῆς Θείας καὶ Ἱερᾶς λειτουργίας ποιοῦσιν αὐθαιρέτους ἀπολύσεις, ἐνῶ πρέπει νὰ κάθωνται ἕως νὰ τελειώσῃ ἡ Θεία λειτουργία καὶ νὰ παύουν παρὰ τοῦ Ἱερέως ἀντίδωρον καὶ τὴν εὐλογίαν του καὶ τότε νὰ ἀναχωροῦν. Τὸ ἐναντίον δὲ πράττοντες καὶ ἀναχωροῦντες εἶνε ὅμοιοι τοῦ προδότου Ἰούδα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἦτο ἀπόστολος ἐκ τῶν δώδεκα, ἀλλὰ ἔπειτα ἔγινε προδότης καὶ ἀπώλεσε τὴν ψυχὴν του. Ἡ τοιαύτη δὲ κατάστασις προῆλθεν εἰς ἡμᾶς καὶ ἀσέβεια, ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας, κατὰ τὰς ἐορτὰς εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων, ὅπερ παρὰ τοῦ Νόμου εἶνε ὑποχρεωτικὸν εἰς αὐτούς.

Ὁ Χρυσόστομος περὶ προσευχῆς λέγει

«Πᾶσα προσευχὴ γενομένη, εἴαν δὲν μοχθήσῃ τὸ σῶμα καὶ θλιβῇ ἐν αὐτῷ ἡ καρδιά, λογίζεται ἔκτρομα, χωρὶς γὰρ συντριβῆς καρδίας δὲν λογίζεται ἐκείνη προσευχή» καὶ ὥσπερ οἱ πῦρ-ἐξάψαι βουλόμενοι καπνίζονται πρῶτοι καὶ δακρύουσι καὶ μετὰ

τούτου τυγχάνουσι τοῦ ποθομένου, οὕτω καὶ ἡμεῖς εἴγε τὸ Θεῖον πῦρ ἐξάψαι βουλόμενοι, μετὰ δακρύων καὶ κόπων τοῦτο περᾶσθαι ποιεῖν. καὶ μὴ βιάζεσθαι καὶ γοργεῖν ἐν ταῖς προσευχαῖς, καὶ ἀκολουθίαις ὡς ποιεῖς, ἰδίως δὲ ἐν τῷ καιρῷ τῆς Θείας λειτουργίας, ἵνα μὴ σὲ καταφάγῃ τὰ θηρία, οὐ μόνον τὰς διὰ τῆς σαρκὸς τελουμένας προσευχάς, ἀλλὰ καὶ διὰ ἐννοίας ἀπερισπάστου τῷ Θεῷ προσφερομένας. Ἐὰν δὲ τὸ ἐν ἑξ αὐτῶν ἀκαίρως περισπασθῇ, οὐδὲ τὸ ἕτερον κατὰ μόνας παρίσταται τῷ Θεῷ.

Καὶ ὁ προσευχόμενος νηφόντος καίει τοὺς δαίμονας, ὁ δὲ μετεωρίζόμενος (ὁ ἀναγινώσκων βιαστικὰ γρήγορα) ἐμπαιχθήσεται ὑπ' αὐτῶν». Ὁφείλομεν λοιπὸν ὅταν προσευχώμεθα ἐν τῷ Ναῷ, νὰ ἀναγινώσκουμεν ἀργὰ καὶ μὲ κατανύξιν καὶ οὐδέποτε νὰ βιαζώμεθα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ νὰ σκεπτόμεθα ὅτι ὁμιλοῦμεν μετὰ τὸν Θεόν, καὶ παρακολοῦμεν αὐτὸν ὅπως χορηγήσῃ εἰς ἡμᾶς τέλος ἀγαθὸν καὶ ἐξάλειψιν τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ ἐξάλειψιν τῶν ἁμαρτιῶν μας... καὶ ἐν περιπτώσει καὶ διανᾶξῃ ἡμᾶς ἄρχων τις ὅπως συντάμνωμεν τὴν ἀνάγνωσιν, ἀναγινώσκοντες γρήγορα καὶ βιαστικὰ, νὰ παρακούσωμεν τοῦτον, ὅστις καὶ ἂν εἶνε, ἀλλὰ νὰ ἀναγινώσκωμεν ὡς ἡ ἐκκλησιαστικὴ τάξις καὶ οἱ κανόνες διακελεύουσιν «ἐπεὶ Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται» (λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος) «Πειθαρχεῖν δὲ Θεῷ δεῖ ἡ ἀνθρώποις, καὶ εἰ ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἦμην», εἰ καὶ ἄκουε τῶν γραφῶν καὶ πείθου ἢ ἐξάλειψον ταύτας, (λέγει ὁ Θεὸς Χρυσόστομος).

Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς ἀναγνώστας

Φέρω εἰς φῶς τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, ἔργον πρωτοφανὲς εἰς τὴν κοινωνίαν τυπωθὲν ἐν Βενετίᾳ τὸ ἔτος 1779 ἤτοι ἕως σήμερον 1913, μὲ ὠραίους Κανόνας Ἀποστόλους, Εὐαγγέλια, Μεγαλυνάρια, ὅλα ὁμοῦ ἀντὶ ἐλαχίστης τιμῆς τῶτ τυπογραφικῶν ἐξόδων.

Εὐρίσκονται εἰς ἐμὲ καὶ αἱ ἑξῆς Ἀκολουθίαι.

Τῆς Θείας Μεταμορφώσεως πληρεστάτη.

Ἁγίου Γεωργίου μετὰ χαιρετισμῶν καὶ Παρακλητικοῦ Κανόνος.

Ἁγίου Φανουρίου.

Ἁγίου Ἐλευθερίου.

Ἁγίας Παρασκευῆς.

Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ἁγίου Διονυσίου Αἰγίνης.

Ἁγίου Τρύφωνος.

Ἁγίας Ἀθανασίας τῆς ἐξ Αἰγίνης.

Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου τοῦ ἐν Βερροίᾳ,

Ἁγίας Φωτεινῆς.

Ἁγίου Γεωργίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων.

Ἁγίου Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ,

Ἁγίου Εὐθυμίου τοῦ Νέου.

Ἁγίου Νικολάου τοῦ Παλαιοῦ.

Ἁγίου Μοδέστου.

Ἁγίου Στυλιανοῦ.

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Τῆς Προσιωτίσεως.

Καὶ ἄλλας δυσσευρέτους εὐρισκομένας εἰς ἐμέ.

Ὁ ἐλάχιστος ἐν ἱερεῦσι

Γεώργιος Α. Βουτέρης (Ιερεύς)

Ἀθήνησι τῇ 15ῃ Μαρτίου 1913